

neboť se týkají jen případného zvýšení žalobcových požitků nad smlouvené minimum a jest je vysvětliti prostě tím, že výsledky obchodního roku nejsou známy hned 1. ledna toho kterého roku, nýbrž teprve později až po sestavení bilance. Z uvedeného výkladu plyne, že žalobci přísluší proti žalovanému ústavu od 1. ledna 1929 smluvní nárok na měsíční služné 5.000 Kč kromě novoročního, takže se žalobce právem domáhal, aby to bylo najisto postaveno mezitímním rozsudkem podle §§ 236 a 393 druhý odstavec c. ř. s. Podotýká se, že určovací návrh přesahuje rámec tohoto sporu, neboť určovací návrh se týká služného od 1. ledna 1929, kdežto v tomto sporu jest žalováno o zaplacení nedoplatku jen za rok 1930.

Čís. 13245.

Vlastnické právo k pozemku se nepromlčuje tím, že nebylo po promlčecí dobu vykonáváno plným rozsahem a nevydržuje se na prospěch toho, kdo na pozemku konal vedle vlastníka držební úkony, třebaže tyto úkony svým významem a obsahem daleko převyšovaly ony úkony, jimiž se spokojil a na něž se obmezil vlastník.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 1245/32.)

Žalobkyně domáhala se na žalované, by bylo uznáno právem, že část stavební parcely čí. 103/3, v žalobě přesně označená, jest vlastnictvím žalobkyně, že žalobkyně k této části stavební parcely čí. 103/3 vydržela vlastnické právo, že žalovaná jest povinna svoliti, by na náklad žalobkyně byla stavební parcela čí. 103/3 rozdělena a by část v žalobě označená byla odepsána z příslušné vložky pozemkové knihy a by na tuto část bylo vloženo vlastnické právo pro žalobkyni. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Podle zjištění odvolacího soudu je žalovaná knihovničí vlastníci nemovitostí ve vložce č. 709, pozůstávajících ze stavební parcely k. č. 103/2 s obytným domem č. 175 a ze stavební parcely č. k. 103/3. Odvolací soud zjistil, že žalovaná v domě bydlela a po (nezastavěné) parcele č. 103/3 až do poslední doby chodila a jezdila. Proto nelze mluvit o tom, že žalovaná pozbyla vlastnického práva tím, že ho po čas zákonem stanovený nevykonávala (§ 1451 obč. zák.). Přísluší-li však vlastnické právo k parcele č. 103/3 žalované a nebylo-li toto právo promlčeno, vylučuje tato skutečnost podle § 1425 obč. zák. možnost, by žalobkyně téhož práva nabyla vydržením, třebaže žalobkyně podle zjištění odvolacího soudu na téže parcele konala — ovšem vedle žalované — různé držební úkony a třebaže tyto úkony co do významu a obsahu daleko převyšovaly ony úkony, jimiž se vlastnice pozemku spokojila a na kteréž se

obmezila. Obsahujeť vlastníctví moc vlastníkovu podstatou a užitky věci podle své vůle vládnouti (§ 354 obč. zák.), a § 358 obč. zák. ustanovuje, že, bylo-li vlastnické právo obmezeno buď zákonem aneb vůlí vlastníkovou, nepřestává býti úplným, t. j., že vlastník má právo, věci svou svobodně nakládati a vládnouti a že může věci podle vůle užívat, neb i bez užitku nechat (§ 362 obč. zák.). Neopodstatněn je tedy závěr odvolacího soudu, že, obmezila-li se žalovaná na chození a ježdění po parcele, dala tím jasně najevo, že chce nadále na ní jen vykonávati služebnost chůze a jízdy a že se jinak vlastníctví k pozemku vzdala, takže žalobkyně držebními činy v rozsudku blíže uvedenými vyčerpávala vlastní okruh vlastnického oprávnění a, pokračujíc v této držbě po dobu zákonem stanovenou, nabyla vlastnického práva vydržením. Odvolací soud přehlíží zásadu § 472 obč. zák., podle níž žalovaná nemohla na vlastním pozemku vykonávati služebnost. Žalovaná promlčením nepozbyla práva vlastnického, i když snad za to měla, že pozemek náleží jinému, nebo že je veřejným statkem, jen když vskutku vlastníci pozemku byla a obsah práva vlastnického objektivně vykonávala. Zjištěno-li, jak svrchu uvedeno, že žalobkyně neměla výlučnou držbu celého sporného pozemku a že vedle ní též žalovaná na tomto pozemku (až na určité částice) vykonávala držbu a že tento pozemek vlastnický přísluší a je připsán žalované, nemohla držba žalobkyně vésti k vydržení vlastnického práva v její prospěch (Gl. U. N. F. 7920), nýbrž mohla žalobkyně nejvýše nabýti určitých služebností, pročež žalobní žádost není opodstatněna.

Čís. 13246.

Tím, že se dal odsouditi rozsudkem pro zmeškání k zaplacení premie z pojišťovací smlouvy proti škodám z povinného ručení, uzavřené jinou osobou za něho bez řádného zmocnění, a dopustil i vedení exekuce, neschválil vlastník auta mlčky pojišťovací smlouvu.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 1503/32.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném zaplacení premie za auta, jež prý, byv zmocněn žalovaným, pojistil u žalobkyně syn žalovaného Bohumil P. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, ježto nebylo prokázáno, že žalovaný zmocnil svého syna k uzavření pojišťovací smlouvy. V otázce, o niž tu jde, uvedl N e j v y š š í s o u d v

d ů v o d e c h :

Zbývá jen otázka, zda žalovaný dodatečně podle § 1016 druhá věta obč. zák. schválil pojišťovací smlouvu mlčky podle § 863 obč. zák. tím, že se dal odsouditi již dříve rozsudkem pro zmeškání k zaplacení dřívější premie a dopustil i vedení exekuce, nebo, zda z pojišťovací smlouvy měl zisk a zda žalující strana z toho důvodně mohla souditi na souhlas